

VERZORGENDEN HELPEN
CLIËNTEN WEER ZELFSTANDIG
TE WORDEN

Hersteld naar huis

In de revalidatiezorg hebben verzorgenden ig voornamelijk de handen op hun rug. In korte tijd werken ze aan herstel van de cliënt en: weer naar huis gaan. Drie verzorgenden vertellen wat de zorg op een revalidatieafdeling zo bijzonder maakt.

TEKST: CHRISTEL BOS FOTO'S: TOM VAN LIMPT

Foto gewichtjes: Adobe Stock

Naam: Annemijn Beffers (22)
Werkt: op de revalidatieafdeling
bij Het Zonnehuis in Doorn

Als verzorgende maak je deel uit van een team van verpleegkundigen, een fysiotherapeut, ergotherapeut, diëtist, logopedist, arts en psycholoog. Ik ben aanspreekpunt voor familie, cliënt en behandelaren. Het mooie is dat je samen werkt aan herstel. Daarbij is steun van de mantelzorger het allerbelangrijkst. Als die zegt: "Je hoeft niet uit bed", is de motivatie van de cliënt vaak minder dan wanneer de mantelzorger positief en motiverend is. Mantelzorgers denken ook mee over wat er nodig is om weer naar huis te kunnen. Op de revalidatieafdeling verricht je meer verpleegtechnische handelingen zoals sondevoeding bij slikproblemen, wondzorg en katheters. Als verzorgende werk je met je handen op de rug, omdat cliënten veel weer zelf moeten kunnen voor terugkeer naar huis. Het kopje thee dat we in de huiskamer neerzetten zodat ze het zelf kunnen pakken, is ook onderdeel van de revalidatie. In het begin had ik de neiging om het snel even zelf te doen en de zorg over te nemen. In een korte tijd bouw je een band op met de cliënt die "zakelijker" is dan in een verpleeghuis, waar cliënten een zo'n fijn mogelijk leven leiden tot aan hun overlijden. De zorg is meer medisch en heeft een doel voor ogen. Ik ben heel trots als mensen weer lopend naar huis kunnen. Soms sta ik gewoon versteld hoe mensen opknappen, ook als ze heel slecht bij ons binnenkomen. Zoals de mevrouw die na een hersenbloeding alleen haar hoofd naar links kon bewegen. Ze at niet zelfstandig, verslikte zich telkens en kon niet lopen. Na drie maanden revalidatie had ze alles weer aangeleerd en kon ze naar huis. Dan ben ik trots dat ik daaraan heb bijgedragen.'

'Ik ben trots als mensen weer lopend naar huis kunnen'

Naam: Elisa da Silva (39)
Werkt: op de revalidatieafdeling
bij Aafje in Rotterdam

‘Het meest bijzondere wat ik heb meegemaakt, was met een vrouw van 101 jaar. Ze had haar arm gebroken, maar was vanwege haar kwetsbaarheid niet geopeerd. Op de revalidatieafdeling leerde ze haar arm te bewegen, maar niet zwaar te belasten. Ze was er slecht aan toe, lag alleen maar op bed, dronk en at nauwelijks. We dachten allemaal dat het niet goed zou komen. Toen ze ook nog corona kreeg, zakte de moed bij ons helemaal weg. Wonder boven wonder knapte ze toch op. Door al onze aandacht kreeg ze weer zin om te eten en deed ze dit ook weer zelfstandig. Langzaam kwam ze steeds vaker uit bed en maakte ze contact met andere cliënten. We werken op de revalidatieafdeling aan herstel en dat vind ik het mooie aan mijn werk. Op de somatische afdeling waar ik voorheen werkte, zag ik alleen maar achteruitgang en dat vond ik soms zwaar. Als iemand overleed met wie ik een band had, nam ik dat toch mee naar huis. Dat mensen na een operatie of val weer naar huis kunnen, geeft me voldoening. Als verzorgende heb je veel geduld nodig om mensen weer vertrouwen te geven en ze stapje voor stapje op de been te helpen. Maar je biedt vooral ook een luisterend oor. Vaak zijn de mentale problemen groter dan de lichamelijke. Mensen zijn bang om te vallen of denken dat ze niet meer naar huis kunnen. We hadden een man van 87 die na een val niet meer durfde te lopen uit angst voor een valpartij. Stapje voor stapje ging hij vooruit en uiteindelijk mocht hij naar huis. Hij was heel blij, maar zag er ook tegenop. “Thuis ben ik alleen”, zei hij. Dan is er niet alleen blijdschap, maar ook zorg over of het wel goed gaat. Een dubbel gevoel.’

‘Wonder boven
wonder knapte ze
toch op’

‘Onze cliënten
zijn mondiger’

Naam: Katinka Krom (32)
Werkt: op de revalidatieafdeling
van verpleeghuis De Poort
in Amsterdam

‘Onze patiënten, zoals wij ze hier noemen, zijn mondiger dan in een verpleeghuis. Ze zijn zelfstandiger, omdat ze normaal gesproken thuis wonen. Ze kunnen goed voor zichzelf opkomen. In het begin moest ik eraan wennen dat patiënten soms echt kunnen commanderen en boos kunnen worden als ze even moeten wachten als ze bijvoorbeeld naar de wc moeten. Ik begrijp dat wel, want ze zijn een bepaalde levenswijze gewend en kunnen zich moeilijk aanpassen. Wij bieden revalidatiezorg, maar de laatste tijd overlijdt er soms iemand op onze afdeling. Dat komt doordat ze met een complexere zorgvraag bij ons binnenkomen. Ik ben ingesteld om mensen te helpen met revalideren, zodat ze terug naar huis kunnen. Als blijkt dat iemand gaat sterven, ben ik met sterfenzorg bezig en dat vind ik lastig. Dan moet echt de knop om en moet ik mij erbij neerleggen dat de patiënt niet herstelt. Als verzorgende op de revalidatieafdeling ben je een soort assistent-therapeut. Als het veilig is, lopen we kleine stukjes met patiënten of help ik ze op de fietstrainer. Met wassen en aankleden laat ik mensen zoveel mogelijk zelf doen. Mensen hebben soms moeite om weer naar huis terug te keren. Hier hebben ze aanspraak en helpen ze elkaar. In de woonkamer komen ze bij elkaar om te eten. Wie dat kan, schenkt een kopje thee in voor de ander of bakt tosti's voor de groep. Dat is prachtig om te zien. Als je ziet dat een patiënt stappen voorwaarts maakt en dat trots laat zien, maakt mij dat blij.’